



Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Rensning af det indre kar

I intet viser Guds gavmildhed, mildhed og nåde sig mere tydeligt end i omvendelse.

Denne generalkonference har fundet sted i en tid, hvor der hersker så megen forvirring og fare, at vore unge er i tvivl om, hvilken vej de skal følge. Eftersom vi gennem åbenbaring er blevet advaret om, at det ville blive på denne måde, er profeter og apostle altid blevet vist, hvad der må gøres.

Herren åbenbarede dette til Joseph Smith, »for at enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens frelsers navn; for at tro også må tage til på jorden.«¹ Da nøglerne blev gengivet, åbnede de mulighed for, at præstedømmet kan være til stede i alle hjem gennem bedstefædre, fædre og sønner.

For femten år siden udgav Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum til en urolig verden: »Familien: En proklamation til verden,« den femte proklamation i Kirkens historie. Det er en vejledning, som Kirkens medlemmer vil stå sig godt ved at læse og følge.

Der står blandt andet: »Vi, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af

afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.«²

»Så Guderne steg ned for at organisere mennesket i deres eget billede, for at forme det i Gudernes billede, for at forme dem som mand og kvinde.

Og Guderne sagde: Vi vil velsigne dem. Vi vil lade dem blive frugtbare og mangfoldiggøre sig og opfylde jorden og underlægge sig den.«³

Denne befaling er aldrig blevet ophævet.

»Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.«⁴

Planen er, at vi skal være lykkelige, for »mennesket er til for at kunne nyde glæde.«⁵

Lehi lærte os, at mennesket er frit, og de nødvendigvis må være »frie ... til selv at handle og ikke være genstand for handling med undtagelse af lovens straf på den store og yderste dag.«⁶

Den gamle talemåde: »Herren stemmer for mig, og Lucifer stemmer imod mig, men det er *min* stemme, som tæller«, beskriver den doktrinære sandhed, at vores handlefrihed er mægtigere end modstanderens vilje. Handlefriheden er dyrebar. Vi kan

i tåbelighed og i blinde give den væk, men den kan ikke tages fra os med tvang.

Der findes også en meget gammel undskyldning: »Det var djævelen, der fik mig til det.« Sådan er det ikke. Han kan bedrage og vildlede jer, men han har ikke magt til at tvinge jer eller nogen anden til at overtræde eller fastholde jer i overtrædelsen.

At være betroet med kraften til at skabe liv indebærer de største glæder og de farligste fristelser. Livets gave og evnen til at give andre liv er en himmelsk velsignelse. Gennem retscaffen udøvelse af denne kraft kan vi komme nærmere vor himmelske Fader og opleve en fylde af glæde, som ved intet andet. Denne kraft er ikke en tilfældig del af planen for lykke. Det er nøglen – selve nøglen.

Uanset om vi bruger denne kraft, som de evige love fordrer, eller afviser dens guddommelige formål, vil det for altid afgøre, hvem vi bliver. »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?«⁷

Der er noget yderst befriende over et menneske, som af egen fri vilje bestemmer sig for at prøve at være lydige mod vor Fader og Gud og udtrykker den villighed til ham i bøn.

Når vi er lydige, kan vi nyde disse kræfter i ægtepagten. Fra den kilde til liv vil vore børn og familie udspringe. Kærligheden mellem ægteemand og hustru kan være konstant og bringe fylde og glæde alle livets dage.

Dersom man bliver fornægtet disse velsignelser i jordelivet, er løftet, at de vil blive givet i den næste verden.

Ren kærlighed forudsætter, at kun efter et løfte om evig troskab, en lovformelig ceremoni og ideelt set beseglingsordinancen i templet frigives disse livsskabende kræfter til at udtrykke kærligheden fuldt ud. Den skal udelukkende deles af mand og

kvinde, ægteemand og hustru, med den som er vores evige partner. Om dette er evangeliet ganske tydeligt.

Vi har vores frihed til at ignorere budene, men når åbenbaringer anvender så direkte et udtryk som »I skal ikke«, må vi hellere høre efter.

Modstanderen er misundelig på alle, der har kraft til at undfange liv. Satan kan ikke selv undfange liv, han er impotent. »Han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er.«⁸ Han prøver på at fornede den retskafne brug af den livgivende

kraft ved at friste jer til indgå i umoraliske forhold.

Herren benyttede ordet »ligner« for at skabe et billede, som hans tilhængere kunne forstå, såsom:

»Himmeriget ligner en købmand.«⁹

»Himmeriget ligner en skat, der lå skjult i en mark.«¹⁰

I vore dage ligner pornografiens rædselsfulde indflydelse en plage, der skyller hen over jorden, idet den rammer en hid og anden did og prøver hæmningsløst at invadere alle hjem, oftest gennem ægteemanden og

faderen. Konsekvensen af denne plage er desværre ofte fatal rent åndeligt. Lucifer prøver at forpurre »forløsningsplanen«¹¹ og »den store plan for lykke.«¹²

Pornografi vil altid frastøde Kristi Ånd og vil afbryde kommunikationen mellem vor himmelske Fader og hans børn og forstyrre ømheden mellem ægteemand og hustru.

Præstedømmet rummer en uforlignelig kraft. Den kan beskytte jer mod pornografiens plage – og det er en plage – hvis man er bukket under for dens indflydelse. Hvis man er lydige, kan præstedømmet vise, hvordan man kan bryde en vane og komme sig over afhængighed. Præstedømmebærere har den myndighed og bør bruge den til at bekæmpe påvirkninger fra det onde.

Vi slår alarm og opfordrer på det kraftigste medlemmer af Kirken til at vågne op og forstå, hvad der foregår. Forældre, vær opmærksomme og altid på vagt, for denne modbydelighed kan true familien.

Vi underviser i en moralsk standard, som vil beskytte os mod Satans mange erstatninger eller forfalskninger af ægteskabet. Vi må forstå, at ethvert forsøg på overtalelse til at indgå i et forhold, som ikke er i harmoni med evangeliets principper, må være forkert. Mormons Bog belærer os om, at »ugudelighed aldrig har været lykke.«¹³

Nogle mener, at de er forudindstillet og ikke kan overvinde det, at det, de føler, er en medfødt fristelse mod det urene og unaturlige. Sådan er det ikke! Husk, at Gud er vor himmelske Fader.

Paulus lovede, at »Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under.«¹⁴ I kan, hvis I vil, bryde vanerne og overvinde en afhængighed





og komme væk fra det, som ikke er værdigt for noget medlem af Kirken. Som Alma advarede om, må vi »våge og bede bestandigt.«¹⁵

Esajas sagde: »Ve dem, som kalder ondt godt og godt ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke, som gør bittert til sødt og sødt til bittert!«¹⁶

For mange år siden besøgte jeg en skole i Albuquerque. Læreren fortalte mig, at et af børnene havde taget en killing med i skole. Som I kan forestille jer, forstyrrede det alting. Hun fik ham til at holde killingen op foran børnene.

Det gik meget godt, indtil et af børnene spurgte: »Er det en han eller hun?«

Eftersom læreren ikke ønskede at komme nærmere ind på emnet, svarede hun: »Det betyder ikke noget. Det er kun en killing.«

Men de blev ved. Endelig rakte en dreng sin hånd op og sagde: »Jeg ved, hvordan vi kan se det.«

Læreren gav op og sagde: »Hvordan kan du det?«

Så sagde eleven: »Vi kan stemme om det!«

I må godt grine af denne historie, men hvis vi ikke er påpasselige, så er der dem i dag, som ikke alene tolererer, men også taler for en afstemning om lovændringer, som skal legalisere umoral, som om en afstemning kan lave om på Guds love og skaberværk. En naturstridig lov vil være umulig at håndhæve. Kan I fx forestille jer, hvad godt der kommer ud af at stemme imod tyngdekraften?

Der er både moralske og fysiske love, som er »uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne verdens grundlæggelse«, der ikke kan ændres på.¹⁷ Historien viser igen og igen, at moralske standarder ikke kan ændres ved krig eller urafstemninger. At legalisere det, der grundlæggende er forkert eller ondt, vil ikke forhindre smerten eller de straffedomme, der så sikkert, som nat følger dag, vil komme.

Uagtet den modstand, vi møder, er vi nødt til at holde ret kurs. Vi må holde fast i evangeliets principper, love og ordinancer. Dersom de bliver misforstået uforsætligt eller forsætligt, så lad det være. Vi kan ikke ændre, og vi vil ikke ændre den moralske standard. Vi farer hurtigt vild, når vi ikke adlyder Guds love. Dersom vi ikke beskytter og opdrager familien, vil vores civilisation og frihed helt sikkert gå tabt.

»Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.«¹⁸

Enhver sjæl, som holdes inde-spærret af synd, skyld eller perversion, har nøglen til udfrielse. Nøglen hedder »omvendelse«. Hvis I ved, hvordan man bruger den nøgle, så har modstanderen ikke tag i jer. De beslægtede principper omvendelse og tilgivelse overgår langt fristerens frygtindgydende magt. Dersom I er bundet af en vane eller uværdig afhængighed, må I stoppe den skadelige adfærd. Engle vil støtte jer,¹⁹ og præstedømmeledere vil vejlede jer gennem de svære stunder.

I intet viser Guds gavmildhed, mildhed og nåde sig mere tydeligt end i omvendelse. Forstår I den fuldbyrdende, rensende kraft i forsoningen, som blev udvirket af Guds Søn, vor Frelser og Forløser? Han sagde: »For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig.«²⁰ Gennem den himmelske kærlighedsgerning, betalte Frelseren prisen for vore synder, så vi ikke skal betale.

For de, som inderligt ønsker det, er der en vej tilbage. Omvendelse ligner et vaskemiddel. Selv genstridige pletter af synd kan fjernes.

Præstedømmebærere har modgiften mod pornografiens forfærdelige billeder og til at vaske skylden væk. Præstedømmet rummer kraften til at bryde vore vaners magt, ja, selv frigøre fra afhængighedens lænker, uanset hvor stærkt deres greb er. Det kan læge sårene fra fortidens synder.

Jeg kender ikke til nogen smukkere eller mere trøstende åbenbaring end denne: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«²¹

Sommetider er den sværeste del af omvendelsen, selv efter man har bekendt og rådet bod, at tilgive sig selv. Man er nødt til at forstå, at tilgivelse betyder tilgivelse.

»Ja, og så ofte som mit folk omvender sig, vil jeg tilgive dem deres overtrædelser imod mig.«²²

Præsident Joseph Fielding Smith fortalte mig om en angrende kvinde, som kæmpede for at komme videre efter et meget usømmeligt liv. Hun spurgte ham, hvad hun nu skulle gøre.

Han bad hende om at læse op for ham fra Det Gamle Testamente om Lots hustru, som blev forvandlet til en saltstøtte.²³ Så spurgte han hende: »Hvilken lektie kan du lære af disse vers?«

Hun svarede: »Herren vil udrydde de ugudelige.«

»Sådan er det ikke!« Præsident Smith sagde, at lektien for denne angrende kvinde og for jer er: »Se jer ikke tilbage!«²⁴

Sært nok kan det være den mest enkle og bedste forebyggelse og kur mod pornografi og enhver anden uren handling, ikke at ænse den og undgå den. Slet fra sindet alle uværdige tanker, som forsøger at slå rod. Når I én gang har besluttet jer for at være rene, sikrer I jeres gudgivne handlefrihed. Og som præsident Smith sagde: »Se jer ikke tilbage.«

Jeg lover, at der forude venter fred og lykke for jer og jeres familie. Det endelige mål med al aktivitet i Kirken er, at en ægtemand og hans hustru og deres børn kan være lykkelige i hjemmet. Og jeg nedkalder Herrens velsignelser over jer, som kæmper mod denne forfærdelige plage, at I må finde den helbredelse, der er til rådighed for os i Herrens præstedømme. Jeg vidner om denne kraft i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 1:20.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
3. Abr 4:27-28.
4. Abr 3:25.
5. 2 Ne 2:25.
6. 2 Ne 2:26.
7. 1 Kor 3:16.
8. 2 Ne 2:27.
9. Matt 13:45.
10. Matt 13:44.
11. Jak 6:8; Alma 34:31.
12. Alma 42:8.
13. Alma 41:10.
14. 1 Kor 10:13.
15. Alma 13:28.
16. Es 5:20.
17. L&P 130:20.
18. L&P 82:10.
19. Se 2 Ne 32:3.
20. L&P 19:16.
21. L&P 58:42.
22. Mosi 26:30.
23. Se 1 Mos 19:26.
24. Se Boyd K. Packer, *The Things of the Soul*, 1996, s. 116.



Ældste Jay E. Jensen
De Halvfjerds' Præsidium

Helligånden og åbenbaring

Helligånden er det tredje medlem af Guddommen og tillige med Faderen og Sønnen kender han alt.

Som ung ældste havde jeg været i missionsmarken omkring et år, og mens jeg læste skriften og sidste dages helliges apostles ord om åbenbaring og Helligånden, fik jeg en brat opvågning: Jeg havde ikke mit eget vidnesbyrd, især om Faderen og Sønnen. Jeg var taget på mission, hvor jeg levede på lånt lys fra mine dejlige forældre. Jeg havde aldrig tvivlet på deres ord og havde derfor aldrig søgt at få mit eget personlige vidnesbyrd. En februaraften i San Antonio i Texas i 1962 vidste jeg, at jeg havde brug for at vide det selv. I vores lille lejlighed fandt jeg et sted, hvor jeg i stilhed kunne bede højt, og tryglede: »Himmelske Fader, er du der? Jeg har brug for at vide det!«

Nogen tid senere den nat erfarede jeg personligt for første gang i mit liv, at Gud og Jesus lever. Jeg hørte ikke stemmer eller så et himmelsk væsen. Jeg vidste det på samme måde, som I sikkert også er kommet til kundskab om det – »ved den ubeskrivelige gave, som Helligånden er« (L&P 121: 26) og gennem åbenbaringens ånd (se L&P 8:1-3), som talte til mit sind (se L&P 6:23) og velsignede mig med vished (se Alma 58:11).

Ud fra den oplevelse måtte jeg sande udfaldet af Almas råd om at »vågne op og vække [mine] evner til et forsøg med [hans] ord« (Alma 32:27). Disse ord eller dette frø har siden vokset sig til træer, ja, store træer af vidnesbyrd. Denne proces fortsætter med flere forsøg med ordet, hvilket fører til flere træer, ja, en sand skov af vidnesbyrd baseret på åbenbaring gennem og ved Helligånden.

Helligånden er en ønskværdig gave

Da Frelseren besøgte Amerika, kaldte han tolv disciple. Et af hans budskaber til dem og folket var om Helligånden. Efter at have undervist forlod Frelseren dem og lovede at vende tilbage næste dag. Folket arbejdede natten igennem, for at så mange som muligt kunne høre ham.

Disciplene samlede folket i tolv grupper for at undervise dem i det, Frelseren havde lært dem. Vigtigst i disse belæringer var Helligåndens betydning (se 3 Ne 11-18). Derpå knælede folket og bad. Deres hjertes ønske var at få Helligånden (se 3 Ne 19:8-9).

Frelseren viste sig for dem og understregede atter betydningen af Helligånden, da han bad til Faderen: